

CHƯƠNG HAI CẢM TẠ

Như một triệu phú hoang tàn
Tôi đã bóc rời thơ tôi
Ném vung vãi tiêu xài không tiếc
Vàng nén thơ tôi đem làm đá lát đường
Cho những bàn chân lao碌
Vớ một lòng tin ngu dại ngây thơ
Thơ mình tiêu trọn đời không hết...
Nhưng rồi một hôm
Cách đây đã nhiều năm
Tôi choáng người lục túi
Túi rỗng không!
Vàng-nén-thơ tôi đã tiêu đến vụn cuối cùng
Nhà triệu phú phá sản
Túi rỗng không một đồng
Vẫn có thể sống
Bằng cách ngửa tay xin bố thí
Nhưng làm sao tôi có thể sống không thơ
Thơ
Tôi biết xin ai!
Ai cho?
Thơ với tôi là nước trên sa mạc
Đã nhiều năm nay
Tôi sống mà như đã chết
Con khát thơ thiêu đốt tim tôi
Tôi đã đi rao cùng thiên hạ:
- Ai đổi thơ lấy máu!
Không ai đổi

Vì máu của tôi không cùng nhóm máu họ [3]
Và thơ họ không cùng nhóm thơ tôi [4]
Giữa thành phố quê hương
Bất ngờ tôi gặp em
Rất thật mà như là ảo giác
Một ốc đảo bóng chà là xanh mát
Giếng sa mạc đầy tràn...
Tôi uống thơ từ đôi mắt em nhìn
Tôi vục môi uống không kịp thở
Cảm tạ em tôi đã hồi sinh...
Trong khoảnh khắc tôi lại trở thành triệu phú
Vàng-thơ em cho lại đầy ắp túi tôi
Em cho hào phóng
Như nguồn suối nơi phát tích
Em cho đầy tràn
Như cơm trong nôi đất Thạch Sach!
Cảm tạ em
Tôi đã hồi sinh...